

ΜΑΡΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Το **μυστήριο** του καμένου δάσους

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ 2009

ΜΑΡΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Το μυστήριο του καμένου δάσους

Σειρά: ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΑΡΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ: *Μυστική αποστολή*
– *Το μυστήριο του καμένου δάσους*
Copyright © κειμένου: Μαρία Δασκαλάκη

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Δεκέμβριος 2010

Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης
Διορθώσεις: Ελένη Μπολοβίνου

Copyright® για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-252-3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Το ταξίδι στο νησί	9
2. Στο ουζερί του σιορ Σπυρέτου	22
3. Στο καΐκι με έναν αληθινό καπετάνιο	27
4. Η πρώτη εξόρμηση	34
5. Το νησί του Ποσειδώνα	46
6. Μια παράξενη συνάντηση	55
7. Η μισοτελειωμένη συναυλία και μια απρόσμενη άφιξη	68
8. Ο καινούριος φίλος και το καμένο δάσος	77
9. Το κουβάρι αρχίζει να ξετυλίγεται...	85
10. Η περιπέτεια ξεκινά	99
11. Πού είναι τα παιδιά;	110
12. Στο αστυνομικό τμήμα	112
13. Τα σχέδια ανατρέπονται	116
14. Το νησί γιορτάζει	118

1. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Η πλώρη του караβιού χώριζε τα αφρισμένα κύματα καθώς περνούσε ανάμεσά τους, σκίζοντας έτσι στα δυο τα καταγάλανα νερά του Ιόνιου πελάγους. Οι περισσότεροι επιβάτες έσκυβαν από την κουπαστή και χάζευαν τη θάλασσα. Ο Πέτρος, αντίθετα, δεν είχε καμία όρεξη να πάει μαζί τους. Καθόταν χάμω στο κατάστρωμα σταυροπόδι, κατσουφιασμένος κι ολομόναχος.

«Τώρα θα μπορούσαμε να ήμαστε στην Ντίσνεϊλαντ...» συλλογιζόταν κουνώντας το κεφάλι του απογοητευμένος. «Αυτή η Μαγδαληνή τα φταίει όλα. Αυτή και οι έρωτές της...»

Τις φουρκισμένες αυτές σκέψεις διέκοψε η φωνή της μητέρας του, που στο μεταξύ είχε ξεχωρίσει από το πλήθος των υπόλοιπων επιβατών.

— Πού στο καλό είσαι, παιδάκι μου; Έφαγα όλο το πλοίο να σε βρω...

Στάθηκε μπροστά του με το μακρύ φόρεμα και το ψάθινο καπέλο της και τον κοίταξε διερευνητικά. Έπειτα, έσκυψε δίπλα του.

— Μα, τι μούτρα είναι αυτά, Πέτρο μου; Διακοπές πηγαίνεις, όχι στα κάτεργα!

Εκείνος δεν απάντησε. Σκεφτόταν μονάχα πού θα μπορούσε να βρίσκεται και πού στην πραγματικότητα πήγαινε.

— Εγώ ήθελα να πάμε στην Ντίσνεϊλαντ..., μουρμούρισε τελικά, μα η κυρία Μίνα δεν πρόλαβε να του απαντήσει.

— Φτάνουμε, φτάνουμε! Να η Κέρκυρα! άκουσαν τη Μαγδαληνή να φωνάζει κουνώντας πάνω κάτω τα χέρια της.

Είχε, όμως, έναν τρόπο αυτή η αδερφή του να τραβά πάντα πάνω της τα βλέμματα όλου του κόσμου!

— Πάλι τα ίδια; Θα τα πούμε πιο μετά, του ψιθύρισε η μητέρα του και του έσφιξε το χέρι. Έλα, σήκω τώρα να δεις το νησί όπου μεγάλωσαν ο παππούς και η γιαγιά!

Κοίταξε, έπειτα, προς το μέρος της Μαγδαληνής, που όλο χάρη κουνούσε το καπέλο της πέρα δώθε και χαιρετούσε τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος στην προκυμαία του νησιού, κι ας ήταν ακόμη τόσο μακριά που οι φιγούρες τους φαίνονταν απέναντι σαν μικρές κουκκίδες.

— Αχ, Πέτρο μου, του είπε συγκινημένη, μακάρι να είχες γνωρίσει τους γονείς μου... Ήσουν μωρό ακόμα όταν έπαθαν το ατύχημα με το αυτοκίνητο. Η αδερφή σου ήταν κι αυτή μικρή, μα τουλάχιστον τους θυμάται λίγο...

«Οχ!» σκέφτηκε ο Πέτρος. «Τώρα θα αρχίσει πάλι τη γνωστή ιστορία για το πώς γνωρίστηκαν ο παππούς και η γιαγιά...». Και πριν προλάβει να ολοκληρώσει το συλλογισμό του, η κυρία Μίνα είχε κιάλας αρχίσει να εξιστορεί.

— Η γιαγιά σου, η Μαγδαληνή Μακρή, στα νιάτα της, τη δεκαετία του '60, ήταν περιζήτητη νύφη της Κέρκυρας, μα ο πατέρας της ήταν τόσο παράξενος κι αυστηρός, που όταν έφτασε σε ηλικία γάμου, κανένα προξενιό δεν του άρεσε και κανένας γαμπρός δεν του φαινόταν αρκετά καλός για τη μοναχοκόρη του. Με τον παππού σου, Πέτρο Κόνταρη, ήτανε γείτονες. Τα σπίτια τους βρίσκονταν ακριβώς απέναντι. Τα παράθυρά τους αντικριστά. Εκείνος την αγαπούσε από μικρό παιδί, μα τότε οι εποχές ήτανε διαφορετικές. Παρόλο που έμεναν απέναντι, εκείνη σπανίως εμφανιζότανε στο παράθυρο και ποτέ δεν έβγαινε από το σπίτι μονάχη, χωρίς τη συνοδεία των γονιών της ή της ψυχοκόρης τους. Ο παππούς σου, λοιπόν, καθόταν κάθε απόγευμα στο Πεντοφάναρο, στην κεντρική πλατεία της Κέρκυρας, στο Λιστόν, προκειμένου να τη δει και καθώς η γιαγιά σου έκανε με τους γονείς της τον καθημερινό απογευματινό περίπατο, εκείνος περίμενε να του ρίξει μια απ' τις κλεφτές ματιές της, κοκκινίζοντας στο πρόσωπο σαν παπαρούνα!

Κάποια Κυριακή, κατά τη διάρκεια της λειτουργίας στην εκκλησιά του Αϊ-Σπυρίδωνα, βρήκε τρό-

πο και γλίστρησε στο χέρι της ένα σημείωμα που της εξομολογούνταν την αγάπη του. Από εκείνη τη μέρα, οι βαριές κουρτίνες στο δωμάτιο της Μαγδαληνής άρχισαν να ανοίγουν και να ξεπροβάλλει το πρόσωπό της. Βέβαια, στην αρχή γινόταν δειλά κι επιφυλακτικά. Φοβόταν, βλέπεις, μην την καταλάβει ο αυστηρός πατέρας της. Με τον καιρό, όμως, απέκτησε σιγουριά. Ναι, κι αυτή αγαπούσε τον Πέτρο κι ανυπομονούσε να τον δει να τη χαιρετά από το απέναντι παράθυρο και να της χαμογελά.

Όσπου, κάποιο καλοκαιριάτικο απόγευμα, ο Πέτρος Κόνταρης με τους γονείς του και μια τεράστια ανθοδέσμη πήγαν να ζητήσουν το χέρι της Μαγδαληνής Μακρή. Ο πατέρας της δεν το περίμενε και αρχικά ταλαντεύτηκε για λίγο. Ήταν γείτονες τόσα χρόνια και μάλιστα καλοί γείτονες. Από αρχοντική οικογένεια και κείνοι. Οι πρόγονοι κι αυτών, όπως κι οι δικοί τους, ήταν γραμμένοι στο Λίμπρο Ντ' Όρο¹, στο Χρυσό Βιβλίο των ευγενών του νησιού.

1. «Libro» σημαίνει στα ιταλικά «βιβλίο», «di oro» σημαίνει «από χρυσάφι». Στο «Χρυσό Βιβλίο» γράφονταν επί Ενετοκρατίας οι οικογένειες των ευγενών, των nobili –όπως λέγονταν– και θεωρούνταν μεγάλη τιμή. Εκείνη την περίοδο, μόνο όσων τα ονόματα βρισκονταν στο Libro d' Oro μπορούσαν να περνάνε μπροστά από την κεντρική πλατεία του Λιστόν στην Κέρκυρα. Στο Libro d' Oro ήταν γραμμένες 112 οικογένειες ευγενών. Όταν ήρθαν οι Γάλλοι στην Κέρκυρα, μετά το 1797, την 1η Ιουλίου, φύτεψαν κοντά στο Πεντοφάναρο, στην Πάνω Πλατεία, το Δέντρο της Ελευθερίας. Λίγες μέρες αργότερα, κάτω απ' αυτό, κάψανε, μαζί με το Libro d' Oro, τα σύμβολα και τα παράσημα των ευγενών.

Από την άλλη, εκείνος είχε άλλα όνειρα για τη μοναχοκόρη του. Ήθελε να την παντρέψει με κάποιον επιστήμονα εξ Ευρώπης. Γιατρός ο ίδιος κι ήθελε να δώσει την κόρη του επίσης σε γιατρό. Σε κάποιον Ευρωπαίο δόκτορα. Ο Πέτρος Κόνταρης ήταν καλό και χρυσό παιδί. Κανείς δεν είπε το αντίθετο. Μα δάσκαλος; Αυτό του τα χάλαγε όλα. Σιγά μην έδινε τη μοσχαναθρεμμένη κοντέσα του στο δασκαλάκο «να πεθάνει από την πείνα με το μισθό του από το ψωροσχολειό» όπως έλεγε.

– Και τελικά, μαμά; ρώτησε ο Πέτρος θέλοντας να κάνει τη μητέρα του να επιταχύνει τη διήγησή της.

Εκείνη τη στιγμή ήρθε και η Μαγδαληνή κοντά τους.

– Τι λέτε εσείς εδώ;

– Τα γνωστά, μουρμούρισε ο Πέτρος ξεφυσώντας. Πώς ο παππούς γνώρισε τη γιαγιά, πήγανε στους Παξούς και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

– Ε, Πέτρο μου, βιάζεσαι, τον διόρθωσε η κυρία Μίνα. Ακόμη δε φτάσαμε στους Παξούς! Ακόμη είμαστε στην Κέρκυρα!

– Αχ, η αγαπημένη μου ιστορία! αναφώνησε η Μαγδαληνή ενθουσιασμένη και στρογγυλοκάθισε δίπλα τους. Λοιπόν, ακόμη είμαστε στην Κέρκυρα;

Ο Πέτρος είχε γίνει κατακόκκινος από το θυμό του. Ώρες ώρες δεν την άντεχε την αδερφή του! Και Παξούς αντί για Ντίσνεϊλαντ για να φταίνε τα

καπρίτσια της και να ακούσει πάλι ιστορίες που είχε ακούσει ένα εκατομμύριο φορές μέχρι τώρα... Γιατί η αδερφή του δεν τον άφηγε πια στην ησυχία του; Αυτό πήγαινε πολύ...

– Σε καίει ο ήλιος, αδερφούλη μου; τον ρώτησε ανήσυχη εκείνη, έχοντας παρατηρήσει πόσο είχε κοκκινίσει, χωρίς όμως να έχει την παραμικρή ιδέα για όλα αυτά που περνούσαν από το μυαλό του.

– Έλα, βάλε το καπέλο σου για να συνεχίσω! είπε ανυπόμονα η κυρία Μίνα. Φτάνουμε σε λίγο!

Ο Πέτρος έβαλε το καπέλο του και δε μίλησε.

– Λοιπόν, έλεγα, Μαγδαληνή μου, για τότε που ζήτησε ο παππούς τη γιαγιά σε γάμο κι ο πατέρας της το σκεφτόταν, επειδή ήθελε να τη δώσει σε γιατρό κι όχι σε δάσκαλο. Μα ο έρωτας δεν κοιτά επαγγέλματα κι άμα είδε ο παππούς σου πως ο πατέρας της καλής του αργούσε να απαντήσει, της μήνυσε κάποιο βράδυ να αφήσει ανοιχτό το παραθύρι της και...

– Και; Και; ρώτησε ανυπόμονα το κορίτσι.

– Τι και; Αφού ξέρεις τη συνέχεια! μουρμούρισε ο Πέτρος.

– Και..., συνέχισε η μητέρα τους συνεπαρμένη από τη διήγηση, ...την έκλεψε! Με τη θέλησή της, δηλαδή, η γιαγιά πήγε μαζί του, αλλά έγινε στο νησί πάταγος! Το πρώτο θέμα στην πλατεία για βδομάδες ολόκληρες! Ο γιος του Κόνταρη έκλεψε την κόρη του Μακρή κι εξαφανίστηκαν από προσώπου

γης! Κανείς δεν είδε, κανείς δεν έμαθε πώς έγινε και κυρίως πού βρισκόταν το ζευγάρι!

– Αχ! αναφώνησε πάλι η Μαγδαληνή. Πού βρισκόταν;

Ο Πέτρος την κοίταξε για μια ακόμη φορά.

«Καλά, κουτή είναι; Αφού ξέρει...» σκέφτηκε.

– Βρισκόταν, βεβαίως, στους Παξούς! Ο παππούς σας τα είχε κανονισμένα με ένα φίλο του που είχε βαρκάκι και το ίδιο κιόλας βράδυ τούς πήγε στους γειτονικούς Παξούς. Ε, αποκεί κι έπειτα, τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ γρήγορα. Αφού άφησαν να περάσουν μερικές μέρες χωρίς να δώσουν σημεία ζωής, τηλεγράφησαν στους δικούς τους πως ήταν καλά και πως θα γύριζαν στην Κέρκυρα μόνο αν δέχονταν το γάμο τους. Τι να κάνει ο αυστηρός δόκτωρ Κόνταρης; Υπέκυψε! Προτιμούσε, εξάλλου, να βλέπει τη μοναχοκόρη του κι ας ήτανε παντρεμένη με ένα δασκαλάκο, παρά να μην την ξαναδεί ποτέ κι αυτή να εξακολουθεί να είναι παντρεμένη με τον ίδιο δασκαλάκο!

Η Μαγδαληνή ξεράθηκε στα γέλια.

– Ωραία τα λες, μαμά!

– Κάπως έτσι, παιδιά μου, φτάσαμε από την Κέρκυρα στους Παξούς. Γιατί μπορεί ο παππούς και η γιαγιά να επέστρεψαν στην Κέρκυρα και να παντρεύτηκαν τελικά με τις ευλογίες όλων, μα δεν έμειναν εκεί. Οι Παξοί τούς είχαν μαγέψει. Στους Παξούς, λοιπόν, αποφάσισαν να μείνουν. Εκεί έχτι-

σαν το σπίτι τους, εκεί με μεγάλωσαν, εκεί έζησαν και θα ζούσαν ίσως ακόμη, αν...

Μια κυρία που φώναξε το όνομά της τη διέκοψε.

– Μίνα! Εσύ είσαι; Δεν το πιστεύω!

Εκείνη την κοίταξε παραξενεμένη αρχικά κι έπειτα έπεσε στην αγκαλιά της.

– Αγγελική μου, πόσα χρόνια πέρασαν...

– Ευτυχώς που μας διέκοψε η κυρία, σφύριξε η Μαγδαληνή στο αυτί του αδερφού της, γιατί κάθε φορά που η μαμά φτάνει στο σημείο με το ατύχημα κλαίει.

Ο Πέτρος συμφώνησε.

– Τα παιδιά σου; ρώτησε η κυρία κοιτάζοντας προς τα παιδιά.

– Ναι! Η μεγάλη μου, η Μαγδαληνή, θα πάει το φθινόπωρο στη δευτέρα γυμνασίου κι ο μικρός μου, ο Πέτρος, θα πάει στην πέμπτη δημοτικού.

Έπειτα γύρισε προς τα παιδιά.

– Παιδιά, με την κυρία γνωριζόμαστε από μωρά. Μαζί πήγαμε σχολείο, μαζί μεγαλώσαμε. Ήταν η καλύτερή μου φίλη στους Παξούς!

Η μητέρα τους χαμογελούσε ευτυχισμένη.

– Εσένα ο γιος σου;

– Μια χαρά! Στην ηλικία του δικού σου. Ολόκληρο παλικαράκι, είπε εκείνη κι άλλαξε συζήτηση. Πόπο! Πώς περνάνε τα χρόνια, Μίνα μου... Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω... Πώς χαθήκαμε έτσι, βρε παιδί μου!

– Ναι... Αλήθεια, πού βρίσκεσαι τώρα, Αγγελική μου;

– Στο Παρίσι. Εκεί μένω μόνιμα πια. Έχω μαζί μου και τον μικρό. Με τον πατέρα του έχουμε χωρίσει. Δεν ξέρω αν το έχεις μάθει...

– Χώρισες με το Διονύση; Τίποτα δεν έχω ακούσει! Έχω χρόνια να μάθω νέα σου, Αγγελική μου! Από τότε που παντρεύτηκες και φύγατε στη Γαλλία.

– Είδες πώς τα φέρνει η ζωή; Ο άντρας μου με πήγε να μείνουμε στο Παρίσι κι όταν χωρίσαμε, εκείνος γύρισε στην Ελλάδα κι εγώ έμεινα εκεί.

– Περίεργο στ' αλήθεια..., σχολίασε η κυρία Μίνα.

– Τώρα ο Διονύσης έχει πάρει το μικρό για το καλοκαίρι κι εγώ ήρθα να τον δω. Εκείνοι έχουν έρθει με το γιοτ στους Παξούς εδώ και μέρες και θα συναντηθούμε το απόγευμα. Έχουμε ραντεβού στην Κέρκυρα.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.